

8 Μαΐου 2016

Μην ελπίζεις, αποφάσισε!

/ [Γενικά Θέματα](#)

Ενώ περίμενα να υποδεχθώ ένα φίλο μου στο αεροδρόμιο και είχα τεταμένη την προσοχή μου να τον εντοπίσω, παρατήρησα έναν άνθρωπο να έρχεται προς το μέρος μου με δύο ελαφριές βαλίτσες. Σταμάτησε δίπλα μου για να χαιρετήσει την οικογένειά του. Έκανε νόημα στον μικρότερο γιο του-γύρω στα έξι- καθώς άφηνε τις βαλίτσες του καταγής. Αγκαλιάστηκαν θερμά και ο πατέρας του είπε: « Πόσο χαίρομαι που σε βλέπω, γίγαντά μου! Μου έλειψες». Ο γιος τού χαμογέλασε κάπως δειλά, με χαρά που καθρεφτίστηκε στα μάτια του, και απάντησε σιγά: «Κι εμένα, μπαμπά».

Τότε ο πατέρας κοίταξε στα μάτια τον μεγαλύτερο γιο του, – ίσως εννέα με δέκα- ενώ με τα δυο του χέρια σαν δυο βεντούζες έσφιξε το πρόσωπό του και είπε: «Τόμας, είσαι άντρας. Σε αγαπώ πάρα πολύ!» και αγκαλιάστηκαν θερμά.

Ενώ συνέβαινε αυτό, ένα κοριτσάκι – ίσως ένα, ενάμισι έτους- ήταν ανήσυχο από τον ενθουσιασμό του στην αγκαλιά της μητέρας του και δεν έπαιρνε τα μάτια του από το υπέροχο θέαμα της επιστροφής του πατέρα του. Ο άνδρας είπε: «Γεια σου, μωράκι μου», και το πήρε απαλά από την αγκαλιά της μητέρας του. Το φίλησε στο

πρόσωπό του και το έφερε πάνω στο στήθος του. Εκείνο αμέσως χαλάρωσε και έγειρε το κεφαλάκι του πάνω στον ώμο του ακίνητο και ικανοποιημένο.

Μετά από αρκετές στιγμές έδωσε την κόρη του στον μεγαλύτερο γιο και δήλωσε: «Έχω αφήσει το καλύτερο για το τέλος!». Έδωσε τότε στη σύζυγό του το μεγαλύτερο και θερμότερο φιλί που θυμάμαι να έχω δει ποτέ. Την κοίταξε στα μάτια και μόλις που ακούστηκε είπε : «Σε αγαπώ τόσο πολύ!». Αλληλοκοιτάχτηκαν με ένα ακτινοβόλο χαμόγελο. Ξαφνικά ένιωσα άβολα, σαν να ήμουν εισβολέας σε κάτι ιερό και όλως αυθόρμητα μου βγήκε : «Ουάου, πόσον καιρό είστε παντρεμένοι;».

«Δεκατέσσερα ολόκληρα χρόνια» απάντησε, χωρίς να πάρει το βλέμμα του από τη σύζυγό του. «Λοιπόν, πόσον καιρό είστε μακριά;» ρώτησα. Το πρόσωπό του ακόμη ακτινοβολούσε καθώς κοιτούσε τη γυναίκα του και μου απάντησε: «Δύο ολόκληρες ημέρες!».

Δύο ημέρες; Έμεινα έκπληκτος! Ήμουν σίγουρος από την ένταση του χαιρετισμού που μόλις είχα δει πως είχαν περάσει τουλάχιστον εβδομάδες αν όχι μήνες. Ξέρω πως η έκφραση του προσώπου μου με πρόδωσε. Έτσι είπα μάλλον αμήχανος, για να τελειώνει η εισβολή μου και να επιστρέψω στην αναζήτηση του φίλου μου: «Ελπίζω ο γάμος μου να έχει αυτή τη δυναμική μετά από δεκατέσσερα χρόνια!».

Ο άνθρωπος σταμάτησε να χαμογελά, με κοίταξε κατάματα και μου ευχήθηκε κάτι που μου αποκάλυψε ένα διαφορετικό πρόσωπο. «Μην ελπίζεις, φίλε μου, αποφάσισε!». Μου χάρισε και πάλι το υπέροχο χαμόγελό του και σφίγγοντάς μου θερμά το χέρι μου ευχήθηκε: «Ο Θεός να σε ευλογεί!». Μετά από αυτό, η οικογένειά του και αυτός απομακρύνθηκαν πεζοί. Στεκόμουν ακίνητος παρατηρώντας τους. «Πού ταξιδεύεις;» με προσγείωσε ο φίλος μου που με ανακάλυψε πρώτος, ενώ βρισκόμουν εκεί για να τον περιμένω! Χωρίς δισταγμό, αλλά και με μια περίεργη αίσθηση σιγουριάς απάντησα: «Στο Μέλλον μου!».

Επιμέλεια: Αθανάσιος Γκάτζιος